

## Není důležité vyhrát, ale zaujmout!

V pátek 7. dubna se tři talentovaní mladí zpěváci z jižních Čech zúčastnili závěrečných kol 11. ročníku pěvecké soutěže Česko zpívá v severočeském Trutnově. Díky ochotě a vstřícnosti paní ředitelky Základní umělecké školy ve Vodňanech jsem mohl být při tom a prožít si to, co dnes mladí začínající zpěváci podstupují na své cestě za slávou.

### Něco málo o soutěži

Pěvecká soutěž pro začínající zpěváky Česko zpívá, jejíž 11. ročník letos proběhl 7. dubna ve společenském centru UFFO v severočeském Trutnově, je moderně pojatou soutěží s mezinárodní účastí, která nabízí nejlepším soutěžícím profesionální podporu jejich budoucí pěvecké kariéry. Patronkou soutěže je zpěvačka Kamila Nývltová. Tato soutěž již vyprodukovala mnohá známá jména, mezi úspěšné soutěžící z této soutěže patří třeba finalistka z roku 2009 Markéta Konvičková, kterou můžeme nyní vídat na televizních obrazovkách v pořadu Tvoje tvář má známý hlas. V roce 2014 se objevila ve finále této soutěže velká naděje současné muzikálové scény Natálie Grossová, kterou můžeme vidět v hlavní ženské roli Sáry v novém muzikálu Ples upírů. Hrála a zpívala i v dalších muzikálech - Antoinetta, Bídníci, Mary Poppins, Zorro, Adam a Eva. Mezi dalšími známými jmény soutěže se objevují například i Veronika Mertová a Josef Fečo, kteří získali role v muzikálu The Addams Family v hudebním divadle Karlín. Michal Šeps a Noah Ellenwood zase zaujali porotu a diváky v Česko-Slovenské Superstar. A jako poslední jméno bych zmínil ještě Michala Horáka, kterého jistě znají návštěvníci koncertního turné Tomáše Kluse "Ani si nesedejte", jehož se stal několikanásobným předskokanem. Výkony soutěžících hodnotí odborná porota složená z producentů, manažerů, hudebních profesionálů a celebrit. Soutěž má celkem čtyři kola a soutěží se ve dvou věkových kategoriích 9 -14 a 15 -26 let. Do letošního ročníku se přihlásilo celkem 355 soutěžících. Do výběrového kola v Praze, které se konalo 6. března v muzeu voskových figurín Grévin, jich postoupilo celkem 203. Z tohoto voskového labyrintu postoupilo do zmíněného semifinále 45 soutěžících v kategorii 9-14 let a 38 soutěžících v kategorii 15-26 let. Mezi těmito šťastlivci byli i právě tři mladí zpěváci z jižních Čech, které spojuje jedno a to Základní umělecká škola ve Vodňanech.

### Cesta začíná

Je jen pár minut po páté hodině ráno, všude je ještě tma a nepříjemná zima se pomalu vkrádá do mých svršků. Společně s paní ředitelkou Romanou Rédlovou čekáme před školou u auta na soutěžící. S paní ředitelkou si povídáme o možných šancích na úspěch v soutěži a o tom, co nás všechno dnes čeká. Raději si velké šance nedělá a říká, že obrovským úspěchem už je vlastně to, že se probjovali do dnešního semifinále. Náš rozhovor přerušuje první příchozí soutěžící, tím je Jan Vavruška. Honza je pětadvacetiletý bývalý žák paní ředitelky, který nedávno začal sám vyučovat v ZUŠ Vodňany hru na elektronické klávesové nástroje. Je to mladý rocker se zkušenostmi z mnoha kapel, který má na svém kontě krom spousty vlastních písní i jeden muzikál. Paní ředitelka se ho ptá, zda má s sebou oblečení na kterém se spolu dohodli. Honza jí sděluje, že má s sebou vše krom cilindru, který zapomněl doma. Mezi tím už dorazil další soutěžící, čtrnáctiletý Dominik Miler. Dominik navštěvuje prvním rokem hodiny zpěvu u paní ředitelky a podle jejích slov: „ Je to moc šikovnej a hlavně hodnej kluk.“ Všímám si sádry na jeho pravé ruce a záhy se dozvídám, že si ruku poranil při nacvičování salta vzad, které chtěl použít v choreografii k písni do soutěže. Kus od nás zastavuje zelený peugeot a z něj vystupuje

společně s rodiči poslední soutěžící, čtrnáctiletá Eliška Kotlínová, která studuje zpěv u paní ředitelky již šestým rokem a je asi největším favoritem na úspěch v soutěži. Eliška se totiž v únoru stala absolutní vítězkou celorepublikové pěvecké soutěže Folky Tonk. Nakládám zavazadla Honzy a Dominika do kufru auta a za chvíli vyrážíme. Jsou za námi Kotlínovi? ptá se paní ředitelka krátce po tom, co s autem vyjedeme z náměstí. Ne, nejsou, odpovídám. Oni mají jet za námi? ptám se. Paní ředitelka bere telefon a zjišťuje, že Kotlínovi cestu znají a že se nás držet nebudou.

Vyjíždíme z města ven a nabíráme směr Praha. Jsem docela ospalý a tak přemýšlím, jak to asi zvládnou odřít bez kafe, které jsem si ráno nestačil uvařit. Hlavně abych neusnul, říkám si pro sebe. Moje obavy jsou však zbytečné, Honza vzadu srší dobrou náladou a baví celé osazenstvo auta. Neutuchající dobrá nálada a salvy smíchu nás provází až do Prahy. V Praze se zastavujeme na snídani v McDonaldu, kam chvíli po nás doráží i Kotlínovi. Seznamuji se s rodiči Elišky a pak už hurá snídat. Musím do sebe dostat něco k jídlu a hlavně kafe, bez kterého nemůžu po ránu fungovat, natož řídit. Objednávám si snídaňové menu a k němu cappuccino. Honza, který přichází na řadu po mně, se u obsluhy dožaduje cheeseburgeru a hranolek. Slečna za kasou mu s úsměvem vysvětluje, že v době snídání, se dělají jen jídla ze snídaňové nabídky. Honza si tedy objednává jedno ze snídaňových menu a přichází za mnou ke stolu. Během snídání, kdy si užívám své vytoužené ranní kávičky, Honza stále přemýšlí, jak dostat cheeseburger a nebo alespoň hranolky místo bramborové placky, která mu vůbec nechutná. Nakonec to vzdává a smíruje se s tím, co má na tácu před sebou. Dojídáme, ještě nezbytná návštěva wc a paní ředitelka velí k odjezdu. Máme před sebou do Trutnova ještě pořádnou štreku.

Tak opět v autě. Provoz v Praze během naší snídání trochu zhoustnul, a tak se opravdu velmi pomalu posouváme autem směrem Černý most. Před Černým mostem sjíždíme na Hradec Králové, konečně dálnice. Jedeme a ukrájeme další a další kilometry, posloucháme rádio a nenuceně se bavíme. Během cesty Honza s Dominikem na zadních sedačkách usínají. „Tak nám kluci vytuhli,“ říkám paní ředitelce. „To je dobře, alespoň si odpočinou,“ říká. Povídáme si o minulých ročnících soutěže, kterých se účastnili její žáci. Jeden z nich se dostal až do finále. Ani se nenaděju a projíždíme přes Hradec Králové, pokračujeme směrem na Trutnov přes Jaroměř. Když projíždíme Jaroměří, vybavují se mi vzpomínky na můj minulý nešťastný průjezd tímto městem. Přibližně před necelým rokem, během mé minulé cesty přes Jaroměř, se mi rozsykala v autě vodní pumpa a potkaly se mi rozvody. Naštěstí dnes projíždím Jaroměří bez problémů. Cesta rychle ubíhá a za chvíli jsme v Trutnově. Žádám paní ředitelku o zapnutí navigace, a díky ní se za pár minut ocitáme na parkovišti před společenským centrem UFFO. Parkoviště je totálně nacpané, ale vidím ještě jedno poslední volné místo. O místo musím bojovat s dalším vozem, který se nenadále objevuje na parkovišti, naštěstí jsem rychlejší. Konečně vysedám z auta a můžu si protáhnout nohy. Honza s Dominikem si berou z auta věci a odcházejí s paní ředitelkou se zaregistrovat. Já jdu zaplatit parkování a pak se k nim připojím. Cena parkování mě trochu vyvede z míry. Hodina tu stojí neskutečných pět korun, to jsem ještě neviděl! A tak mám za padesát korun zaplacené parkování až do rána druhého dne. Umísťuji parkovací lístek za okno auta a jdu za soutěžícími.

### **Trutnove, jsme tady!**

Je něco málo po půl desáté a já vcházím do budovy společenského centra UFFO. Rozhlížím se a hledám své spolucestující. Záhy je zahlédnu u stolku, kde probíhá registrace soutěžících. Dominik se právě s paní ředitelkou registruje. Přicházím za nimi a zjišťuji, že zatím registrují pouze soutěžící v kategorii 9 - 14 let. Starší kategorie má registraci až od 10:15, takže Honza musí ještě počkat. Soutěž

začíná až v deset, máme čas, tak koukáme na papíry o složení letošní poroty, na harmonogram soutěže a hlavně pořadí soutěžících, které jsou vylepeny na stěnách. Zjišťujeme, že Dominik půjde na řadu jako třináctý a Eliška jako pětadvacátá. Honza pak ve své kategorii vystoupí jako dvaadvacátý s přiděleným číslem šedesát pět. Mezi tím už za námi přichází i Kotlínovi. Eliška se jde s paní ředitelkou zaregistrovat a my ostatní čekáme u dveří do sálu, až nás vpustí dovnitř. Pořadatelé nikoho nepouští a žádají nás o trpělivost, v sále probíhají ještě přípravy. Krátce před desátou nás konečně vpouštějí dovnitř. Zabíráme si v sále krásná místa uprostřed, odkud bude dobře vidět a hlavně slyšet soutěžící. Usazujeme se na místa, Honza si sedá vedle mne. Jsem rád, že si budeme moci povídat a společně hodnotit výkony soutěžících. Z druhé strany si ke mne přisedá paní ředitelka, ale ta už se naplno věnuje Dominikovi s Eliškou, ti dostávají poslední rady a pokyny před vystoupením.

## **Už to začalo**

Nad pódiem se na velkém plátně spouští projekce s úvodní znělkou soutěže. Následuje video, ve kterém Kamila Nývltová vítá soutěžící a diváky. Po tomto přivítání přichází na podium moderátor, který zahajuje semifinále kategorie zpěváků 9 - 14 let. Představuje partnery soutěže a ceny, které mohou soutěžící tohoto ročníku vyhrát. Mezi hlavní ceny patří prémiový model kolonožky (elektroboardu), poukaz na nahrávání v profesionálním nahrávacím studiu, roční registrace na portálu talentida.com a ručně vyrobená plastika z dílny uměleckého kováře Zdeňka Vítka. Následně je představena třináctičlenná porota, která bude během semifinále hodnotit soutěžící. Jako první na podium přichází hudební producent a manažer Milan Herman, po něm se na scéně vystřídají další členové poroty, zpěvák Ondřej Provazník, zpěvák, skladatel, vítěz Česko zpívá Michal Horák, produkční hudebního divadla Karlín v Praze Jan Křehla, moderátorka, zpěvačka a herečka Lucy Junk, zpěvák, skladatel a finalista Česko zpívá Patrik Stoupa, zpěvák a úspěšný soutěžící Česko zpívá Vojtěch Šenkýř, šéfredaktor největšího českého muzikálového serveru Musical.cz Pavel Košatka, asistent produkce Art Presto s.r.o. Jaroslav Bouda, muzikant, externí spolupracovník Českého rozhlasu stanice Vltava Pavel Dostál, hudební dramaturg Českého rozhlasu Hradec Králové Tomáš Katschner, vizážista a módní stylistka Kája Pavlíček a jako poslední přichází zpěvačka a patronka soutěže Kamila Nývltová. Ta pronáší krátkou řeč, přeje hodně štěstí všem účastníkům soutěže a vše právě začíná.

Moderátor zve na podium první soutěžící Adélu Klímovou z Milevska, která soutěží s písničkou "Ještě horší věci jsou" z muzikálu Pomáda. Vystoupení této zpěvačky mě nějak zvlášť nenadchne, tato písnička zazní během dopoledne ještě několikrát a v mnohem lepším podání dalších soutěžících. Následují další vystoupení, která jsou více nebo méně vydařená, ale mě osobně moc neosloví. Vše se mění, když na podium přichází dvanáctiletá Anna Opartyová z Bohumína s písničkou "Na ostří nože", kterou nazpívala Ewa Farná. Její vystoupení je živé, plné energie a úplně mě strhne. Tahle holčička má na svůj věk úžasný hlas, toto vystoupení se mi vážně líbí. Na pódiu se střídají další soutěžící a pomalu se blíží vystoupení Dominika. Na řadu přichází soutěžící číslo dvanáct, čtrnáctiletá soutěžící Jana Nováková z Klášterce nad Ohří a po ní už je konečně na řadě náš Dominik. Tato soutěžící podá ovšem neskutečný výkon, svou interpretaci písně Dobrodružství s bohem Panem od Marty Kubišové si vyslouží zatím jeden z největších potlesků publika. Otáčím se směrem k Honzovi a říkám, tahle holka bude určitě ve finále. Honza přikyvuje, ta je vážně hodně dobrá, říká. Otáčím se na vedle mne sedící paní ředitelku a chci znát její názor, naklání se ke mně a říká „tohle není dobrý, takový dobrý výkon před Dominikem“. Bude to teď mít hodně těžké. Dominik se objevuje na scéně a po krátkém úvodním rozhovoru s moderátorem začíná zpívat svoji soutěžní píseň "Colu, pijeme colu" od Michala Davida. Tenhle kluk snad nemá vůbec trému, na jevišti působí zcela uvolněně a pohodově. Je prvním

soutěžícím, kterému se během písničky podaří, že mu publikum tleská do rytmu písničky. Jeho vystoupení končí velkým potleskem a my se dohadujeme, zda se mu podaří postoupit do finále. Shodujeme se na tom, že šanci určitě má. Mezi soutěžícími v této kategorii je totiž jen pět chlapců a alespoň jednoho snad budou chtít do finálové desítky. Během následujících pěveckých čísel, mezi nimiž se na podiu předvedou také další tři kluci, je naděje na postup Dominika stále živá. Zbývají poslední dvě čísla do krátké přestávky mezi první a druhou polovinou této kategorie. Na pódium přichází s číslem devatenáct teprve třináctiletá Edita Košnárová z Přerova s písničkou "Řeka lásky" od Marie Rottrové. Ta si během svého vystoupení vyslouží od publika nadšené ovace a po jeho skončení ohromující potlesk. A to i přes to, že na konci písničky ji zcela slyšitelně docházeli síly. Ale i tak to bylo krásné a povedené vystoupení. Ještě jedno vystoupení a je tu zasloužená přestávka. Zůstávám sedět na místě a nikam se nehrnu, během krátké desetiminutové přestávky bude jistě všude spousta lidí, které vidím hrnout se ven ze sálu.

Začíná druhá polovina semifinále kategorie zpěváků 9 - 14 let. A opět zaznívá píseň "Ještě horší věci jsou", tentokrát v podání soutěžící s číslem dvacet jedna. Začínám být na tuhle písničku asi mírně alergický. Následují další soutěžící a my čekáme, až přijde na řadu číslo dvacet pět. Další soutěžící, která mne zaujme, je s číslem 24 Anastasia Gorin. Malá devítiletá holčička z Karlových Varů, která zpívá písničku Es war einmal im Dezember. Žánrově se přesouváme od populární hudby ke klasice. Úžasný výkon této teprve devítileté malé zpěvačky nadchne celý sál. Končí další ohromný potlesk a na pódium přichází konečně Eliška. Opět špatná pozice, říkám si. Další náš soutěžící jde na řadu po velmi zdařilém výkonu soupeře. Tohle bude mít Eliška vážně hodně těžké. Eliška s paní ředitelkou vybrali pro tuto soutěž písničku "Jsem optimista" od zpěvačky Olgy Lounové. Všichni držíme palce a s napětím sledujeme, jak se to Elišce povede. Eliška má nezaměnitelnou specifickou barvu hlasu, díky níž, je dobře zapamatovatelná a zajímavá. Její vystoupení je velmi příjemné a vydařené. Na tom se shodujeme všichni, teď už bude záležet jen na porotě, zda i jí dokázala zaujmout natolik, aby se dostala do finále. Semifinále pokračuje, na pódium se střídají další soutěžící a já si všímám, že Honza sedící vedle mě, začíná být čím dál víc nervózní. Plácnu ho po rameni a říkám mu, buď v pohodě, máš ještě čas. Honza se mě snaží přesvědčit o tom, že nervózní vůbec není. Nevyvracím mu to a zaměřuji se na další právě přicházející účastníci soutěže, Adélu Kozelkovou z Horního Benešova. Tato malá drobná holčička přichází na pódium oblečena v pruhovaném tričku, s pádlem v ruce. Přes rameno má zavěšený papírový model lodi, ve které pluje v písničce Jez, kterou všichni velmi dobře známe v podání Ivana Mládka. Její vystoupení je takovým milým rozptýlením pro všechny v sále. Po této soutěžící, přichází s písničkou "Pasu, pasu písničky" nejmladší účastnice soutěže Pavlína Brůhová z Kladna. Její výkon je plný radosti a dětské bezprostřednosti, opravdu moc hezké vystoupení. V této části semifinále mne ještě zaujme soutěžící se startovním číslem třicet devět, tou je třináctiletá Lucie Bikárová z Brna. Jí prezentovaná písnička z dětského filmu Frozen zaujme nejednoho diváka v hledišti. Sice jí nezní úplně spodní tóny, ale celkově jde o jedno z nejlepších vystoupení semifinále. Následují ještě další tři soutěžící a semifinále kategorie 9 - 14 let končí. Jak soutěžící dopadli, se dozvíme až po skončení semifinále starší kategorie 15 - 26 let.

### **Přestávka**

Na pódium následuje společné focení semifinalistů a pro mne zasloužená přestávka. Po dvou a půl hodinách v sedadle mám už trochu osezený zadek a potřebuji si protáhnout nohy. Vyrážím ze sálu do vestibulu společenského centra. Procházím se a sleduji dění kolem sebe. Všude kolem mne se to hemží semifinalisty následující kategorie, kteří se rozezpívávají. Tóny rozličných písní se linou ze všech

koutů a pater společenského centra. Musím si odskočit, a tak mé kroky směřují o patro níž, kde jsou šatny a toalety. U velké zrcadlové stěny se tam rozezpívává trojice děvčat, jedna z nich zpívá zatraceně dobře. To je hlas, říkám si. Na toaletách se potkávám s Honzou, který vychází z kabinky. „Hned mám lepší pocit, když vím, že je ze mě všechno venku,“ říká mi. Nikdy bych neřekl, že tréma bude u tak zkušeného zpěváka a muzikanta, který má za sebou desítky veřejných vystoupení, takto silná. Vracíme se s Honzou zpátky do vestibulu a slyšíme, že v sále už začalo semifinále jeho kategorie. Honza vystupuje až v druhé polovině, tak máme přibližně ještě hodinu čas. Jdeme do kavárny společenského centra a vyprávíme si o životě. Dozvídám se od Honzy víc o paní ředitelce Romaně Rédlové a samozřejmě i o něm. Paní ředitelka svoji práci, dle Honzových slov, doslova žije a za svoji školu by i dýchala, jak se říká. Svým žákům věnuje víc, než jen předepsané hodiny v rozvrhu. Obětuje jim hodně ze svého volného času, který s nimi tráví mnohdy o víkendech na pěveckých soutěžích, ve svém volnu dává hodiny navíc, zapojuje je do hudebních pořadů a muzikálů, které jsou ve Vodňanech velmi oblíbené. „Je to taková naše druhá máma,“ říká Honza. Vypráví mi o jeho začátcích v základní umělecké škole, o životě a hlavně o hudbě, která je pro tohoto mladého rockera vším. Píseň, se kterou dnes bude soutěžit, si složil a napsal sám. Jak se dozvídám, píseň „Co se mohlo stát“ je součástí muzikálu Strašák, kterého je Honza autorem. Je autorem právě všech písní a textů v tomto rockovém muzikálu. Vykládá mi o peripetiích, které předcházely vzniku muzikálu a alba, které se nahrávalo ve studiu Davida Spilky. Aby celý projekt mohl vzniknout, musel Honza nejdříve sehnat peníze a lidi, kteří by byli ochotní se toho všeho účastnit. O finance se ucházel úspěšně například i v grantovém programu Jihočeského kraje a nemálo do projektu investoval i ze svého. Nakonec vše dobře dopadlo a po dvou letech práce, díky podpoře Městského kulturního střediska, Základní umělecké školy a hlavně paní ředitelky Rédlové, se muzikál dostal v září loňského roku na prkna Městského kulturního střediska. Pro velký zájem proběhla už i repríza a další se chystá ještě tento rok. Dopijíme kávu a čekáme na přestávku, abychom se vrátili do sálu. Musíme tam být včas, protože Honza vystupuje po přestávce jako druhý.

## **A jde se na to**

Slyšíme hluk lidí valících se ze sálu a zvedáme se od stolu. Honza míří rovnou k děvčatům, které mají na starosti soutěžící. Dostává od nich soutěžní číslo, které si lepí na tričko. Loučím se s ním a přeju mu hodně štěstí. Sedám si na své místo a ptám se paní ředitelky, jak to zatím vidí. Dozvídám se, že tam byly nějaké velmi slušné výkony. Paní ředitelka se zvedá a odchází k Honzovi. Za chvíli se vrací zpět a pokračujeme v rozhovoru, rozebíráme situaci a Honzovi šance. Honza má ve své kategorii ještě dalších šest soků, a jelikož věříme tomu, že alespoň jednoho kluka budou do finále chtít, jsou jeho soupeři právě oni. Čtyři z nich už prý odpívali v první části, ale nic velkého prý nepředvedli. Takže šance tu bezpochyby je. Druhou část semifinále zahajuje Lucie Romančáková ze Strážkovic písní „Klidná jako voda“ od skupiny Jelen. Tuhle písničku slyším poprvé v životě a doufám, že naposled. Určitě nebudu marnit čas jejím vyhledáváním na Youtube, abych si jí poslechl znovu. A teď už přichází na scénu Honza. Z reproduktorů v sále se začíná ozývat pořádný rockový nářez jeho hudebního podkladu. Konečně něco pořádného, říkám si. Honza odpívá tuhle svoji pecku opravdu dobře, i když v jeho hlase je trochu slyšet nervozita. Diváci v sále reagují dobře, dokonce i některé členy poroty zvedl ze sedaček. Z tohoto vystoupení mám dobrý pocit, ale pořad je tu ještě spousta dalších soutěžících. O chvíli později se pódiu objevuje jeden z Honzových soupeřů Lukáš Polák z Opavy s písní „Cesta“. Tento výkon mě zanechává absolutně chladným, hra na kytaru je zcela průměrná a pěvecky se mi tento soutěžící nelíbí vůbec. Tuhle písničku jsem už slyšel mnohokrát a v mnohem lepším provedení. Později se na scéně objevuje i poslední z Honzových soupeřů Martin Máslo z Jablonce nad

Nisou. Martina dobře znám už z jiných soutěží, svoji soutěžní píseň odzpívá velmi slušně, ale díky vadě řeči nemůže Honzu ohrozit. Škoda toho hendikepu, protože jinak je tenhle kluk vážně dobrý. Výkony soutěžících něžného pohlaví jsou dosti vyrovnané, jen jeden zcela vybočuje. To, když se na pódiu objeví Monika Ralenovská z Ivančic. Soutěžící malého vzrůstu s nadváhou klame tělem. Její interpretace písně od Lucky Bílé "Amor Magor" nemá chybu. Monika přináší na pódium obrovskou energii a drajv a taneční kreace, které se odehrávají během tohoto hudebního čísla, jsou nepopsatelné slovy. Tahle holčina baví opravdu celý sál. Chvillemi barvou hlasu připomíná nedávno zesnulou Věru Špinarovou. Její výkon je korunován obrovským potleskem publika.

Po skončení semifinále kategorie 15 - 26 let si moderátor zve na pódium maminku patronky soutěže Ivetu Nývltovou, která je ředitelkou tohoto projektu. Ta pronáší krátkou řeč k soutěžícím a přibližuje historii vzniku soutěže. Během doby, kdy s manželem doprovázeli svoji dceru na různých pěveckých soutěžích po celé republice, nasbírali mnoho zkušeností a měli vlastní představu o podobě, jakou by soutěže měly mít. Ve východních Čechách v té době chyběla větší soutěž ve zpěvu a tak vznikla myšlenka zorganizovat vlastní pěvecké klání. Pěvecká soutěž vzniká v roce 2007 pod názvem "PODHORSKÝ ČTYŘLÍSTEK", kterou pořádá Taneční škola Bonifác, jejíž ředitelkou je právě Iveta Nývltová. V roce 2010 dostává soutěž nové jméno "ČESKO ZPÍVÁ" a poprvé proběhne ve Společenském centru UFFO v Trutnově. Soutěž si během let svým profesionálním a osobitým přístupem rychle získala přízeň začínajících zpěváků a transformovala se až do dnešní podoby celorepublikové soutěže s mezinárodní účastí.

### **Semifinále končí**

A je to konečně tady! Začíná vyhlásování výsledků. Jako první je vyhlášena CENA INTERNETU. Pro tuto cenu hlasovali lidé, dle videí z pražského výběrového kola, která byla zveřejněna na serveru youtube. Vítězkou se stává desetiletá Markéta Látalová ze Šternberka. Dále je pak vyhlášena zvláštní cena poroty. Tu získává za svůj úžasný kostým Adéla Kozelková z Horního Benešova, která vystupovala s písničkou Jez. A nakonec přichází to nejdůležitější, na co všichni čekáme, vyhlášení finalistů kategorie 9 - 14 let. S napětím posloucháme a visíme Ivetě Nývltové doslova na rtech. Do finále postupuje soutěžící s číslem šest Anna Opartyová, číslo dvanáct Jana Nováková, v tuto chvíli všichni čekáme na následující číslo. Rádi bychom slyšeli, že to bude číslo třináct Dominik Miler, ale bohužel dalším postupujícím je vyhlášena s číslem sedmnáct Kristýna Doležalová. Tímto je jasné, že Dominik se do finále bohužel nedostal. Vyhlásování pokračuje a nám zbývá ještě jedna naděje v podobě čísla dvacet pět, které má Eliška. Další postupující je vyhlášena s číslem devatenáct Edita Košnárová, s číslem dvacet Adéla Giňová, číslo dvacet čtyři Anastasia Gorin, číslo dvacet pět Eliška Kotlínová!!! Všichni se po sobě navzájem podíváme, dle výrazů na tvářích ostatních se ujišťuji, že jsem slyšel dobře. Tohle je vážně něco úžasného, opravdu ohromný úspěch, ve který si nikdo neodvážil pevně doufat. Eliška se objímá s maminkou a má evidentně radost. Další jména finalistů už neregistrujeme, ale pro úplnost uvádím, že finálovou desítku doplnila ještě Kateřina Lebedová, Dominika Lukešová a Lucie Bikárová. Je krátce po třetí hodině a nastává přibližně hodinová pauza před finále, které by mělo začít ve čtyři hodiny. Vyrážím tedy do města trochu protáhnout nohy a sehnat něco rychlého k obědu.

### **Finále je tady**

Před čtvrtou hodinou se vracím zpátky do Společenského centra. V sále od paní ředitelky zjišťuji, že skoro celou hodinu věnovali s Eliškou přípravě. Eliška bude ve finále v druhé soutěžní písničce vystupovat společně s tatínkem, který jí doprovodí na kontrabas. Na scéně se objevuje moderátor

společně s Kamilou Nývltovou, která po úvodním slovu zve na pódium k sobě malou Ines Ben Ahmed s níž zazpívá duet ze svého nového cd. Po tomto duetu se představuje porota, která oproti dopoledni dostala menších změn. V porotě pro finále, která má nyní patnáct členů, se objevují zpěvačky Marcela Březinová a Leona Machálková. Trojici Jaroslav Bouda, Ondřej Provozník, Vojtěch Šenkýř střídá manažer přímého prodeje jednoho ze sponzorů Bohemia Energy David Hlávka, event manažer Bohemia Energy Peter Cireň a zpěvák, skladatel Matěj Tauš. Finále začíná a na scéně se objevuje s číslem jedna Lucie Bikárová. Ta exceluje s anglickou písní "And I Am Telling You I'm Not Going," angličtina této mladé zpěvačky opravdu sedí. S číslem dva přichází na scénu Dominika Lukešová, která mne více než zpěvem a hrou na klávesy zaujme svým vzhledem. Připomíná totiž postavu Wednesday z Addams Family. Jako třetí přichází Eliška Kotlínová. Eliška si do finále vybrala píseň "House of Gold", s níž se stala absolutní vítězkou celorepublikové soutěže Folky Tonk. Tatínek jí doprovází na kontrabas a Eliška hraje na ukulele. Vystoupení se Elišce i tatínkovi podaří na výbornou a je to opravdu zážitek. Je to zcela něco jiného, než jsme doposud na soutěži mohli slyšet. Další soutěžící svými vystoupeními buď potvrzují svoji kvalitu a úroveň, jenž předvedli v semifinále, nebo naopak ukážou, že při interpretaci jiné písně již takových kvalit nedosahují. To je případ Anastasie Gorin, Anny Opartyové a Edity Košnárové. Opačným případem je vystoupení soutěžící s číslem deset Kateřiny Lebedové, která nejenom mě překvapí svým vyzrálým projevem v písni Kabaret. Soutěžící ještě znovu odzpívají písně ze semifinále. Na některých soutěžících už je znát únava, tak se třeba stane, že spletou text, nebo jim zcela vypadne. To jsou však jen maličkosti, téměř ve všech případech zopakují výkony stejných kvalit jako v semifinále.

### **Konec, nebo teprve začátek?**

Finále končí, od poroty se vybírají bodovací archy a my netrpělivě čekáváme na výsledky. Společně s Honzou a paní ředitelkou diskutujeme o tom, kdo asi vyhraje. Shodujeme se na tom, že na prvních pěti místech by se měla umístit některá z těchto soutěžících: Dominika Lukešová, Jana Nováková, Kateřina Lebedová nebo ještě Lucie Bikárová. Elišce přisuzujeme čtvrtou, případně pátou příčku. Ale kdo ví, může i vyhrát, vše má v rukou porota. Naše dohadování ukončuje příchod Kamily Nývtové na pódium. Začíná slavnostní vyhlášení a předávání cen výhercům. Dozvídáme se, že na třetím místě se umístila Dominika Lukešová, s tím za sebe nemohu než souhlasit. Druhé místo obsadila Lucie Bikárová, tato soutěžící podala dobré výkony, ale dle mého názoru na druhé místo neměla. Teď už zbývá jen zjistit, kdo zvítězil. Tajně doufám, že uslyším Eliščino jméno. Kamila Nývtová vyhláší vítězkou soutěže Adélu Giňovou, jíž jsme přisuzovali místo zcela určitě až v druhé půlce finálové skupiny. Mám co dělat, abych krotil své projevy silného nesouhlasu, jsem zcela v rozporu s tímto rozhodnutím poroty. Její nevýrazná, plochá a zcela nezajímavá interpretace písně "Jaký to je" a ještě horší výkon v písni "A Love That Will Last", ji určitě neopravňuje k vítězství v soutěži. Vůbec to nechápu, nikdo to nechápe, ale tak už to na soutěžích bývá. Málokdy se názory publika shodnou s názorem poroty. Tak bohužel to Elišce dnes nevyšlo, velká smůla. Ale už jen účast ve finále této prestižní soutěže je pro tuto mladou začínající zpěvačku obrovským úspěchem. Ještě zbývá poslední bod dnešního programu dne, vyhlášení výsledků semifinále kategorie 15 - 26 let. Teď se rozhodne, zda v Trutnově zůstaneme do druhého dne, nebo pojedeme domů. Finále této kategorie se totiž koná až následující den. Opět posloucháme čísla postupujících soutěžících a čekáme na Honzovu šedesát pětku. Naše, ale i Honzovi naděje končí, když po čísle šedesát tři následuje místo jeho šedesát pětky číslo šedesát šest. Honza to komentuje slovy „No, alespoň můžu jet už domů“. Zvedáme se a plní hezkých, ale i rozporuplných pocitů se vydáváme ze sálu ven. Koukám, jak z pódia odcházejí vítězky mladší věkové kategorie, které na pódiu uvolnili místo pro desítku finalistů starší věkové kategorie. Ti

dostávají pokyny ohledně svého dalšího působení v soutěži. Vítězky v doprovodu svých nejbližších opouští sál a odcházejí s ostatními ze sálu pryč. Jejich chvíle slávy je u konce. Už se také tlačím s davem ze sálu ven, když mi paní ředitelka říká, že se ještě před odjezdem musíme rozloučit s Eliškou a jejími rodiči. Díváme se tedy, kde jsou, abychom se mohli rozloučit. Zahlédneme je ve společnosti hudebního producenta a manažera Milana Hermana, vypadá to, že jsou uprostřed nějakého hovoru. Nechceme je vyrušovat, odcházíme ze sálu ven a netrpělivě přešlapujeme ve vestibulu. Po chvíli čekání vycházejí Kotlínovi ze sálu, jdeme se rozloučit a při té příležitosti se dozvídáme, že pan Herman projevil o Elišku zájem a chtěl by s ní navázat spolupráci. To je vážně skvělá zpráva, tohle je pro mladou zpěvačku ta opravdová výhra. Není tedy důležité vyhrát, ale zaujmout! Zaujmout ty správné lidi, kteří vám dají příležitost. Může se tedy v budoucnu stát, že Elišku čeká stejný osud jako dnes už známé a úspěšné účastnice finálových kol této soutěže. Natálie Grossová v roce 2014 a Markéta Konvičková v roce 2009, také neobsadili ve finále ani jednu z prvních třech příček a přesto jsou na tom dnes zcela bez pochyby lépe, než vítězové.

Děkuji paní ředitelce Romaně Rádlové a všem soutěžícím, že jsem mohl být u toho. Že mi umožnili během dnešního dne prožívat a sdílet jejich nejnítěrnější pocity a emoce. Snad jsme se neviděli naposledy.

-MV-